

vente den endelige stillingtagen til de under 2 nævnte forslag.

2. Begrænsning af antallet af nævningsager m. v.

2.1. Retsplejerådet har undersøgt antal og beskaffenhed af de sager, der i de senere år faktisk er blevet behandlet som nævningsager i medfør af retsplejelovens § 687. På baggrund af undersøgelsen foreslår rådet nævningebehandlingen begrænset til de straffesager, der må betegnes som særligt alvorlige, og som angår tiltale for forbrydelser af en sådan beskaffenhed, at almindelig menneskelig dømmekraft ofte i højere grad end en særlig juridisk eller teknisk indsigt spiller en afgørende rolle for vurderingen af skyld og strafværdighed (betænkningen side 34-42).

Endvidere foreslår rådet, at der skabes hjemmel for i ankede politisager at sætte landsretten med kun 1 dommer efter bestemmelse af retsformanden eller den dommer, han måtte bemyndige dertil. Endelig foreslås, at begrænsningen i adgangen til at anke mindre politisager, der i dag gælder i henhold til retsplejelovens § 962, stk. 2, opretholdes for så vidt angår tiltalte, idet den gældende beløbsgrænse på 60 kr. forhøjes til 600 kr. Derimod skal begrænsningen i ankeadgangen ikke gælde for anke fra anklagemyndighedens side.

Rådet har yderligere overvejet, om der bør ske en nedsættelse af antallet af juridiske dommere fra 3 til 2 i ankesager, der behandles under medvirken af domsmænd. Da et flertal på 6 ud af rådets 9 medlemmer ikke kan gå ind for en sådan løsning, har rådet dog ikke fremsat forslag herom.

2.2. På baggrund af svarene fra de hørte myndigheder og organisationer og den debat, forslagene har givet anledning til, har justitsministeriet fundet det rigtigst, at de under 2.1. nævnte forslag – ligesom forslagene om indførelse af en henvisningsregel og en forhøjelse af underretsgrænsen, jfr. ovenfor under III.A.1. og B.1. – gøres til genstand for en yderligere samlet overvejelse, før der tages endelig stilling til, om og eventuelt i hvilket omfang de bør søges gennemført. Heller ikke de under 2.1. nævnte forslag er derfor medtaget i lovforslaget.

V. Andre ændringer.

Udover de ændringer, der er foreslået af retsplejerådet i de 3 betænkninger, indeholder lovforslaget forskellige andre ændringer, der bl. a. sigter til at lette sagsbehandlingen både ved landsretterne og underretterne.

1. Ændring af fordelingen af forretningerne mellem dommerne i retter med 3 dommere.

1.1. Den nuværende retskredsinddeling er fastsat ved lov nr. 225 af 7. juni 1972 om ændring af retsplejeloven m. v. Landet er inddelt i 84 underretskredse. 53 kredse er normeret med 1 dommer, 20 kredse med 2 dommere, 6 kredse med 3 dommere og 5 kredse med mere end 3 dommere. Af de sidstnævnte 5 retter er 4 retter yderligere normeret med en præsidet (Københavns byret samt by- og herredsretterne i Århus, Odense og Aalborg). Den sidste (Randers by- og herredsret) er normeret med 4 dommere, hvoraf én dommer er beskikket af justitsministeriet til at varetage rettens administration.

Ifølge § 1 i justitsministeriets bekendtgørelse nr. 31 af 24. januar 1973 om landets inddeling i underretskredse m. v., som ændret ved justitsministeriets bekendtgørelse nr. 417 af 28. august 1978, fordeles forretningerne mellem dommerne i retskredse, hvor der er ansat 3 dommere, på nærmere angiven måde efter *sagernes art*. (Dommeren i rettens 1. afdeling: Skifteforvaltningen samt dele af strafferetsplejen m. v. Dommeren i rettens 2. afdeling: Boligretssager, ægteskabssager, foged- og auktionsforretninger samt dele af strafferetsplejen m. v. Dommeren i rettens 3. afdeling: Øvrige forretninger, derunder tinglysningsvæsenet og notarialforretningerne).

1.2. Retsplejerådet har i betænkning nr. 773 behandlet spørgsmålet om, hvilke principper der bør følges ved to- eller tredeling af retskredse.

Efter rådets opfattelse er de eksisterende opdelinger med en fast afgrænsning efter sagernes art mellem de enkelte dommere eller afdelinger og deres personale ikke en i alle henseender hensigtsmæssig organisation. Rådet går ind for en mere rationel organisation af disse retter, således at alle dommerne i samme retskreds har beføjelse til at behandle alle slags sager, og at sagerne fordeles på en ligelig, hensigtsmæssig måde mellem dem. Den foreslåede ordning vil således kunne sikre en mere jævn fordeling af arbejdsbyrden mellem dommerne uanset ændringer i lovgivningen.

Ordningen vil endvidere kunne spille en rolle for den uddannelsesmæssige værdi af dommerfuldmægtiges og retsassessorers arbejde og lette en hensigtsmæssig tilrettelæggelse af arbejdet for retternes kontorpersonale samt effektivisere udnyttelsen af lokaler, maskiner og inventar.

Administrationen af en smidig og hensigtsmæssig arbejdsfordeling mellem dommerne og det øv-